

Lucy Foley

*Het boek van
gevonden voorwerpen*

ISBN 978-90-225-7456-0
ISBN 978-94-023-0272-1 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Book of Lost and Found*
Vertaling: Ans van der Graaff
Omslagontwerp: DPS Design and Prepress Service, Amsterdam
Omslagfoto: © Condé Nast Archive / Corbis
Vormgeving binnenwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Lucy Foley
© 2015 Nederlandstalige uitgave: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Oorspronkelijke uitgave: HarperCollins Publishers

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het portret

Ze hangt nu in de National Portrait Gallery. Haar glimlach is door de jaren heen niet vervaagd en haar haar valt nog steeds net boven haar kaak, zo glanzend als de vacht van een kat. Ze zit wat ongemakkelijk: de pose van een moment voor de eeuwigheid bewaard. Haar ogen zijn iets dichtgeknepen en worden door haar hand beschermd tegen een niet-zichtbare zon.

Wie is ze? De tekening zelf bevat geen aanwijzing, evenmin als het kleine rechthoekje tekst ernaast. *Een vriendin van de kunstenaar, 1929, pen en inkt.*

Vriendin is een lastig woord, het kan van alles verhullen. Wat betekende ze werkelijk voor de jongeman die er op een middag voor ging zitten om haar te schetsen, met de spullen voor hun picknick naast hen? Zelfs deze zeer getalenteerde kunstenaar wordt beperkt door zijn medium, hij kan alleen werken binnen het rijk van het zichtbare. Sommige dingen moeten verloren zijn geraakt.

DEEL I

Het werk van een meester

1

Hertfordshire, augustus 1928

De tuinen gonzen nu al van bedrijvigheid. De lucht is gekruid met verwachting, mensen zijn hier om roekeloze dingen te doen, domme dingen waar ze misschien later spijt van zullen hebben, al gaat het er natuurlijk om dat je geen spijt krijgt. Want het idee achter het feest is jeugd. Niet alle gasten zijn jong, maar dat doet er niet toe want met de juiste instelling kan jeugd ook gemakkelijk worden geveinsd. Het is die instelling die telt. Je ziet die terug in de bleke knieën die onder de zoom uit piepen, in het overvloedig klinken met champagne, het bijna oerwoudachtige ritme van de trommels. Je ziet die vooral in het dansen... snel, te snel om de afzonderlijke bewegingen te kunnen herkennen, zodat het enige wat je ziet een bruisende werveling is.

Tom is geen danser. Of in elk geval niet voordat hij minstens drie glazen champagne op heeft, waarvan hij het eerste nu dorstig leegdrinkt. De ranke steel en de brede coupe van teer kristal zijn niet geschikt voor haastige slokken en hij slaagt erin een behoorlijk gedeelte over de voorkant van zijn overhemd te gieten, dat nu doorschijnend tegen zijn huid plakt.

Tom staat er een beetje verloren bij. Hij is nooit eerder naar een dergelijk evenement geweest. Het is het soort feest waarover je in de societykolommen leest: dronken, rijke jongeren die extravagante stunts uithalen, de hippe jongelui. De pers houdt van ze en haat ze. De kranten zijn er als de kippen bij om over de luxe feestjes en de

extravagante uitspattingen te kunnen vertellen, en ze weten verdraaid goed dat ze zonder hen lang niet zo veel kranten zouden verkopen. Er sluipen mannen met camera's langs de schaduwrijke grenzen van het terrein. Tom zag er een paar tussen de struiken staan toen ze arriveerden, al werden er aan zijn komst geen flitslampen verspild. Hij is hier als introducté, de gast van Roddy, zijn kennis uit Oxford die goede connecties heeft. Ze studeren daar nu een jaar en Tom is er niet helemaal zeker van dat hun vriendschap de eindexamens zal halen, want ze lijken praktisch niets met elkaar gemeen te hebben, en toch zijn ze hier nu samen. 'Jij bent knap,' had Roddy uitgelegd, 'dus jij trekt de meiden aan en dan kom ik om ze te verleiden.'

Het thema van de avond is Duizend-en-een nacht. Tom draagt een fez en een tabberd, opgesmukt met stukjes spiegelglas en gekleurde kralen. Hij heeft ze allebei gevonden in een antiekwinkeltje in Islington. Ze stonken naar mottenballen en iets verraderlijk vochtigs, maar hij was trots op zijn ontdekking, al was hij een beetje bang dat het te veel van het goede zou zijn.

Hij had zich geen zorgen hoeven maken; de andere gasten maken er kennelijk een sport van om volledig over de top te gaan. Roddy wees hem bij hun binnenkomst de gastvrouw zelf aan: lady Middlesford, gehuld in scharlakenrood chifon, geringd en behangen met de schatten van de Orient, gesluierd met een shawl van hetzelfde rood, waaraan wel duizend metalen versiersels tinkelend als piepkleine belletjes bungelen. Een vrouw met zwarte kohlranden rond haar ogen kijkt glimlachend naar hem op. Bij de deuren die naar de tuin leiden staat een buikdanseres, haar blote buik alleen gesierd met een fonkelende robijn.

Roddy heeft Tom in de steek gelaten zodra ze de tuin in stapten, hij beloofde op zoek te gaan naar iets te drinken, maar er is al bijna een uur verstreken en hij is nog steeds nergens te bekennen.

Er komt een vrouw naar hem toe. 'Heb je een vuurtje, lieverd?' Haar accent is chic en heel nauwkeurig, heel zuiver Engels, hoewel haar outfit van lange zijden pofbroek en strakke fuchsiakleurige

buis op en top Scheherazade is. Een ondeugend gezicht – niet knap, de ogen te dicht bij elkaar, de voortanden te lang – maar niettemin interessant. Een androgyn lijf als van een vogeltje en onvoorstelbaar fel abrikooskleurig, kort opgeknipt haar. Dan herkent hij haar. In de regel leest hij de *Mail* niet, maar je zou wel een kluizenaar moeten zijn om niets over deze rijke jonge vrouw te weten. Babe Makepeace: ‘Eenentwintig en leeft voor de lol’. Ze leeft, als de geruchten kloppen, van een armzalige toelage die haar misprijzende ouwe pa haar met tegenzin geeft. En ze overleeft kennelijk op een dieet van noten en Prairie Oysters om te zorgen dat dat jongenslichaam zo modieus tender blijft in een hemdjurk.

Hij steekt zijn hand in zijn zak en haalt er zijn aansteker uit. Ze brengt de sigaret naar haar lippen en inhaleert diep, waarbij ze een grappig gezicht trekt.

‘Je bent een schat.’ Ze stompt speels tegen zijn arm. ‘Hoe heet je?’

‘Thomas. Thomas Stafford.’

‘Nou dan, Thomas... Tommie... wil je met me dansen?’ Tussen de met sieraden behangen lussen van haar hoofdtooi door kijkt ze verwachtingsvol naar hem op.

‘Dat lijkt me heerlijk... maar misschien later? Ik ben niet zo’n danser.’

‘Wat jij wilt, Tommie.’ Voor een van beiden nog iets kan zeggen, pakt een of andere man haar bij haar middel en wordt ze de menigte op de dansvloer in gesleurd. Tom vindt het niet erg. Hij vindt het zelfs prima om hier te blijven staan en de exotische tafereelen die zich voor hem afspelen in zich op te nemen. Op het meer komt een kleine boot los van de oever. Er zitten twee mannen in en tussen hen in staat een vrouw. Ze lacht en giet champagne recht uit de fles in hun open monden. Een van de mannen trekt haar op zijn schoot. Ze gilt en het bootje schommelt hevig op het donkere water.

Hij richt zijn aandacht weer op de kriewelende groep dansers. Hij zou Babe Makepeace wel willen zien dansen, dat schijnt nogal bij-

zonder te zijn. Midden in de menigte ziet hij een bekend rossig hoofd: Roddy. Dus daar is hij gebleven. En dan ziet hij haar. Haar manier van dansen doet hem aan de beweging van een zwaan denken, met alle energie en activiteit onder het oppervlak, de vloeiende bewegingen erboven. Ze is de muziek. De naakte huid van haar armen is bleek in het licht van de lantaarn en haar haar is donker en in een boblijn geknipt. Zelfs van een afstand weet hij zeker dat het waar het de nek raakt zo zacht en dicht moet zijn als de vacht van een kat. Ze is simpelweg betoverend. En er is nog iets anders... meer dan alleen haar bijzondere aanblik. Ze lijkt... wat? Vertrouwd. Toch weigert het besef van herkenning zich volledig aan hem te onthullen.

Hij probeert beter zicht op haar te krijgen. Zijn waarnemingen van haar zijn vluchtig en onvolledig. Eindelijk stopt de band en begint er een nieuwe, langzamere melodie. Dansers lopen glanzend van het zweet, met glazige ogen en blozend van plezier de vloer af, naar de bar. En ook zij loopt weg, glimlacht naar Roddy en schudt beleefd zijn hand van haar arm. Ze komt Toms kant op, de kant van het huis. Tom twijfelt. Zal hij met haar praten? Hij vindt het niet zo gemakkelijk om met vrouwen te communiceren. Het feit dat hij twee zussen heeft zou hem voorbereid moeten hebben, maar doordat hij de jongste is van de drie en de andere twee het altijd op hem gemunt hadden, heeft hij vooral de indruk gekregen dat vrouwen intimiderende, wereldvreemde wezens zijn.

Als ze dichterbij komt, ziet hij dat haar schoonheid charmante gebreken vertoont. Haar mond is iets te groot voor haar verfijnde gezichtje met de kleine, smalle neus en donkerblauwe ogen. Ze is langer dan de meeste vrouwen hier en aan de dunne kant... 'schriel', zou zijn zus Rosa wellicht zeggen.

Ze is nog maar een paar passen bij hem vandaan en hij weet dat hij staat te staren. Nog even en dan krijgt ze hem in de gaten en staat hij voor aap. Net op tijd slaat hij zijn ogen neer. Zijn hart bonkt in zijn oren. Ze loopt vlak langs hem heen en de zilverachtige stof van haar jurk strijkt langs zijn been. Hij voelt het amper en toch trilt elke zenuw in zijn lijf.

‘Tom?’

Hij weet in eerste instantie zeker dat hij het zich heeft verbeeld en kijkt niet op.

‘Je bént het toch, of niet? Tom Stafford?’

Wanneer hij opkijkt, staat ze pal voor hem, haar gezicht op gelijke hoogte met het zijne. Er is vaag iets van sproeten te zien op haar neus en haar ogen hebben een heel ongebruikelijke kleur, toch niet donkerblauw, zoals hij eerst dacht, maar vreemd kwikzilvergrijs.

Hij schraapt zijn keel. ‘Ja... dat klopt.’ Zijn stem klinkt hem vreemd in de oren, als een instrument dat op de verkeerde toonhoogte wordt bespeeld. ‘Mag ik vragen hoe...?’

‘O, Tom, het is niet te geloven!’ Ze glimlacht breed, opgetogen. En dan gaat het gevoel van herkenning dat hem dwarszat over in besef. Alice.

‘Alice?’

Tom heeft Alice Eversley voor het laatst gezien in 1913. Ze was zes jaar oud, een schamele paar maanden jonger dan hij. Haar benen waren te lang voor haar lijf, dun als ooievaarspoten, met geschaafde knieën en ze had de ruige haardos van een schooiertje, zwart als onyx. Niet wat je zou verwachten van de dochter van de beeldschoone lady Georgina Eversley, blonde godin van de beau monde. Of van de poolreiziger lord Robert Eversley, die – althans in Engeland – altijd gladgeschoren en piekfijn gekleed ging, al had hij op expeditiefoto’s een baard die met walvisvet was ingevet.

Toms ouders hadden die zomer besloten dat het gezin de vakantie zou doorbrengen in Cornwall. Mevrouw Stafford had een artikel gelezen over de positieve invloed van zeelucht op de gezondheid van kinderen, en haar jongste dochter, Caro, was nog steeds herstellende van kinkhoest.

Mevrouw Stafford en de kinderen zouden twee maanden in Winnard Cove verblijven, niet ver van het vissersdorp Fowey. Meeneer Stafford, advocaat, zou bij hen blijven zo lang zijn werk dat toeliet. Toms moeder had de advertentie in haar tijdschrift gezien:

Eyrie House, beschikbaar voor gezinnen. Een pittoreske, besloten omgeving aan een idyllische baai met zandstrand. Het was echt iets voor hen. Het keek uit op de zee en was klein, verweerd en met zout overdekt, maar ook robuust en charmant. Zoals beloofd lag er een lange strook strand beneden het huisje, die bezaaid was met interessante juttersbuit en door de omringende kliffen beschermd werd tegen de wind.

Het enige waarin ze enigszins waren misleid was de belofte van beslotenheid. De baai zou van hen alleen zijn geweest, ware het niet dat er vanaf de andere kant een reusachtig elizabethaans herenhuis van bruingrijze steen op uitkeek dat gedeeltelijk schuilging achter een dicht bos. Dat was Eversley Hall, zo vertelde hun oudere verhuurster trots, al meer dan driehonderd jaar eigendom van dezelfde familie.

Op de derde dag van de vakantie kwam meneer Stafford drijfmat en blozend van kou en opwinding terug van een tochtje met de jol. Zijn vrouw en kinderen, die thee zaten te drinken in de tuin, hadden nieuwsgierig opgekeken.

‘Je gelooft niet wie ik vandaag heb ontmoet. Lord Eversley in eigen persoon. Hier in Cornwall. Niet te geloven dat ik het verband niet eerder heb gelegd... maar nu snap ik het. Dat herenhuis is van hem.’

Het verhaal kwam er geleidelijk uit. Meneer Stafford bleek erin geslaagd te zijn chaos op het water te veroorzaken door zijn jol te laten kapseizen toen hij een prachtig jacht kruiste. Om het allemaal nog erger te maken was zijn reddingsvest, nadat hij in het water was gevallen, aan zijn drijvende grootzeil blijven haken en kon hij het niet los krijgen.

Hij had een schreeuw gehoord en was zich plotseling bewust geworden van een ander lichaam naast hem in het water. De roerganger van het jacht was erin gedoken en had de boot aan zijn bemanning overgelaten.

‘Zomaar, zonder een moment te aarzelen... hij sprong erin en trok me los. Hij was het: lord Robert Eversley. Volgens mij een van